

štěno, skutečně používal a nevyšlo nic najevo, co by svědčilo tomu, že byt mu měl být aspoň v dohledné době odebrán, při úvaze o platební mohoucnosti zemřelého žalobkynina otce a při otázce, kolik žalobkyni poskytoval, pokud se týče na ni vynakládal a také vynakládati mohl. Ježto při správném stanovisku vpředu vyloženém, že sejde na tom, co žalobkyni smrtí otcovou skutečně ušlo a nikoliv, nač měla vůči otci po zákonu nárok, je nutno provést důkaz svědky O. a B. L. o tvrzení žalobkyně shora uvedeném, právem dovolaatelka vytýká, že se tak nestalo.

Z toho, co uvedeno, vidno, že nižší soudy posoudily věc, nevycházejíce ze správného právního hlediska, a že řízení v nižších stolicích zůstalo neúplným. Z toho důvodu bylo rozsudky nižších soudů (§ 150 c. ř. s.) zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu, aby doplně řízení, znovu podle hledisek vpředu uvedených ve věci rozhodl.

Na dovolání bylo se usnésti jak se stalo.

Výrok o útratách opírá se o § 52 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. prosince 1931 Rv II 635/30.

Karel Jelínek.

K pojmu odštěpného závodu podle čl. 21 obch. zák.

Krajský soud v K. H. usnesením ze dne 19. července 1931 čj. Firm 2329/31 odepřel zápis firmy »A. K.« (s předmětem podniku »obchod smíšeným zbožím a výroba požívatin« a se sídlem v P.-K. V.) jako odštěpného závodu v P. do obchodního rejstříku, a to z těchto důvodů:

Konaným šetřením zjištěno bylo, že podnik firmy v P. jest v každém ohledu závislý na dispoicích závodu v Praze-Král. Vinohradech, že podnik v P. nemá naprosto žádné samostatnosti a vyrábí zboží podle příkazu a dispoic pražského podniku, který vede také celé účetnictví, disponuje se zástupci a vyřizuje veškerou korespondenci ať komerční, tak i technickou, že podnik v P. řídí správce, který mimo výplatu mzdy, kontrolovanou pražským podnikem, nemá ani práva ani zmocnění jiné záležitosti vyřizovati, tím méně nákupy a prodeje prováděti, a že knihy — kromě seznamů surovin a pomocných hmot — žádné v P. se nevedou.

Ostatně sám žadatel uvádí, že v P. jde o pouhou tovární provozovnu v každém směru hospodářsky závislou na podniku pražském, že provozovna v P. je naprosto nesamostatná, nemá žádného obchodního vedení a činnost její jest omezena toliko na převzetí surovin a jejich zpracování, technickou výrobu požívatin a rozeslání jich odběratelům, a že ředitel provozovny v P. není jako jiný ze zaměstnanců v P. oprávněn samostatně obchody uzavírat.

Ježto jde v P. o pouhou výrobu, řízenou z podniku hlavního

a nikoliv o odštěpný závod podle čl. 21 obch. zák., byl zápis odštěpného závodu v P. do rejstříku obchodního odepřen.

Ke stížnosti žadatele potvrdil vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17. listopadu 1931 čj. R IV 626/31-1 usnesení prvního soudu z těchto důvodů:

Ke správným, stavu věci i zákonu hovícím důvodům naříkáního usnesení, které i soud rekursní sdílí, dodává se jenom ještě toto:

Pobočka předpokládá, že jí provozuje se většina obchodů hlavního závodu a že správa její jest oprávněna na venek samostatně obchody uzavírat. Tohoto rozeznávacího znaku zde však není, neboť správa závodu v P. nemá podle konaného šetření ani práva ani zmocnění jiné záležitosti vyřizovati, tím méně nákupy a prodej prováděti. Za toho stavu věci nelze závod v P. pokládati za pobočku závodu pražského a právem proto odmítl rejstříkový soud zápis tohoto závodu do rejstříku obchodního.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl z těchto důvodů:

K pojmu vedlejšího závodu ve smyslu čl. 21 obch. zák. se vyhledává, aby v tomto závodě byly orgány pro něj ustanovenými provozovány obchody téhož druhu jako v závodě hlavním, totiž základní obchody, při čemž arci na tom nesejde, provozují-li se v pobočném závodě všechny nebo většina (jak mylně míní soud rekursní), či jen některé druhy obchodů, které jsou vlastní závodu hlavnímu. Není tu tedy poboční závod, jestliže jeho vedoucí orgán sám neuzavírá obchody tak jako na př. u továren, pro které neobstarává nákup suroviny jeho ředitel, nýbrž principál. Nehledíc k jisté hospodářské závislosti vedlejšího závodu na závodu hlavním, musí býti tedy vedoucí orgán odštěpeného závodu vůči třetím osobám samostatný, totiž oprávněn samostatně uzavírat obchody.

Podle zjištění nižších soudů a udání navrhovatelky, v podání ze dne 14. února 1931, k nimž poukazují soudy v odůvodnění svých usnesení, nemá závod v P. těchto vlastností, nýbrž jest pouhou provozovnou, v každém směru závislou na podniku pražském, která nemá žádného obchodního vedení, jejíž činnost jest omezena toliko na převzetí surovin a jich zpracování, technickou výrobu požívatin a rozesílání jich odběratelům a jejíž ředitel není oprávněn samostatně uzavírat obchody.

Proto právem byl odepřen zápis této provozovny do obchodního rejstříku, poněvadž není vedlejším závodem ve smyslu zákona.

Dovolací rekurs není v § 46 zák. z 19. června 1931 čís. 100 Sb. z. a n. odůvodněn a nemohlo mu býti vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 1932 č. j. R I 1112/31/31. Jaroslav Karas.